

I TRIBUNA

DELFI ROCA

Desitjant que sigui un èxit

Com moltes altres persones, gairebé cada dia passo prop del parc Central, on hem vist créixer l'estructura necessària per acollir el Cirque du Soleil. El seu espectacle, *Scalada*, es podrà veure tres cops cada setmana des del 13 de juliol fins al 3 d'agost del 2013. Un total de dotze representacions.

Com que un cop fet, ja està fet, espero que sigui un èxit, que els espectadors gaudeixin i que funcioni bé com a reclam turístic, amortitzant el cost que ha representat. Temps tindrem de fer balanç.

Dit això, durant els darrers dies no he pogut evitar pensar en la conveniència, o no, de jugar-se la promoció turística a una sola carta, quan nosaltres ja teníem un espectacle propi, únic i d'abast global. Un espectacle que malauradament ens vam deixar escapar per qüestions pressupostàries, tot i costar xifres molt inferiors a les del Cirque du Soleil ara contractat.

Aquell malaguanyat espectacle havia nascut aquí, fruit de l'entusiasme i bona visió dels seus promotors. A poc a poc va anar creixent en prestigi gràcies a l'èxit de les successives edicions bi-anuals. Potser només calia anar-lo consolidant, apostant fort per promocionar-lo més enllà d'Andorra, tot compartint la seva organització entre els serveis parroquials i els de l'Estat.

Aquell festival, que també oferia nombroses representacions, incloïa a més a més altres aspectes importants per a la cultura, com són la formació, professional i amateur, l'intercanvi de coneixements i la presència de programadors culturals vinguts d'arreu.

Sí, gràcies al dit festival venia gent de tot lo món a les nostres valls. Durant uns dies els carrers i espais teatrals s'omplien d'espectacles originals, alguns mai estrenats, fets per gent alegre i una mica estrambòtica, que gratuïtament acceptaven animar els turistes, que s'emportaven bones sensacions.

De forma similar al Festival de teatre de Tàrraga, el Festival de palleses d'Andorra, absolut referent del gènere, podia haver crescut fins a arribar a ser el referent internacional al qual aspiraven els seus creadors. Era teatre però també era circ, perquè el circ sempre va associat al clown.

Era qüestió de triar entre dos models: sembrar ara per recollir uns bons fruits més endavant, o apostar per la franquícia del Cirque du Soleil. Abans i ara, els decisors eren els mateixos.

Curiosament, l'*alma mater* del Festival de palleses d'Andorra, Pepa Plana, ha encetat una nova etapa de la mà del Cirque du Soleil.

Enyoro les palleses. Eren úniques, com ho és Andorra.